

Yalnızlık Türküsü

– GÜNBEYLİ · 15 Ekim 2016

YALNIZLIK TÜRKÜSÜ

Karlı dorukları duman sararken,
Nazar ettim o muhteşem ahenge...
Dilek vadisinde menzil ararken,
Boyandım öteye çağırın renge.

En solgun hayaller yeşerdi bir bir...
İtır ıtır açtı karanfil dalı,
Akıp gitti hayal, bozuldu sihir.
Gerçeğe dönüştü sevda masalı,

Şu sahte sevdalar çağın cilası,
En berrak sulara muhtaç yürekler...
Nerde Mecnun, acep nerde Leylâ'sı?
Kaç çölün ardında kalmış dilekler?

Yalnızlık türkümü çölde bırakıp,
Ümitler besledim sunmaya hazır...
Bağlanırım içten gemiler yakıp.
Çözmek istedikçe düğümlendi sır.

Üşüyen sevgiler yaktı özümü...
Yorgun caddelere sindi hasretim.
Vuslat rüzgârları öptü yüzümü,
Dağların ardına indi kasvetim,

Yıldızlar sınımsız baktı toprağa,
Gülen gözlerimde bir ışık yandı...
Bir şebnem umutla düştü yaprağa,
Günbeyli yeniden gayret kuşandı.

Uhrevi duygular gönülde servet,
Kadim kelimelerin derinliğinde...
Gözyaşım, sineme dökülen rahmet,

Bir tûba gölgesi serinliğinde.

Kadim kelimelerin derinliğinde...

Mahmut TOPBAŞLI